

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/161/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120432978
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6120432978.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobcu: K. C. M., P.: XX XXX XXX, M. XX, C., zast. B. E. A. C. D., K..Q..X., P.: XX XXX XXX, K. O. XXX, C., proti žalovanému: K. C. M. C. P., P.: XX XXX XXX, S. X, C., zast. A.H. S., B. K. K. Q. XX, C., o zaplatenie 2.046,96 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18.05.2022, č. k. 22C/16/2021-153 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 2.046,96 eura spolu s vyčíslenou zmluvnou pokutou vo výške 256,04 eura a zmluvou pokutou vo výške 0,05% denne zo sumy 2.046,96 eura od 09.07.2021 do zaplatenia a súčasne žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie s odkazom na ust. § 8 ods. 1, § 8a ods. 2, § 10 ods. 1, 6 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, 3, 4, § 544 zák. č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ako aj čl. IV. body 10 a 11 Zmluvy o výkone správy č. 141/2001 odôvodnil tým, že nárok žalobcu na zaplatenie nedoplatku za plnenia spojené s užívaním bytu č. XX na ulici na C. X N. C. za obdobie od 01.01.2020 do 31.12.2020, vrátane nároku na zmluvnú pokutu, vyhodnotil ako dôvodný. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca vykonáva správu bytového domu na ulici na C. X N. C. na základe Zmluvy o výkone správy č. 141/2001 zo dňa 24.09.2001, v ktorom sa nachádza byt č. XX zapísaný na LV č. XXXX, ktorého výlučným vlastníkom je žalovaný. Žalovaný je v súlade so zmluvou o výkone správy, ako aj ust. § 10 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z.z. povinný poukazovať mesačne vopred zálohové platby do fondu prevádzky, údržby a opráv vo výške 119,64 eura. Žalobca si však svoje povinnosti riadne a včas neplnil a za obdobie od 01.01.2020 do 31.12.2020 neuhradil ani jednu zálohovú platbu. Žalobca v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z. vykonal ročné zúčtovanie za rok 2020, v zmysle ktorého skutočný náklad na byt žalovaného predstavoval sumu 2.046,96 eura, ktorú si v konaní voči žalovanému uplatnil. Predmetné ročné vyúčtovanie bolo žalovanému doručené dňa 08.06.2021 a žalovaný vyúčtovanie nereklamoval, ani ho žiadnym spôsobom nespochybnil. Súd preto žalobu v tejto časti považoval za dôvodnú. Nakoľko žalovaný bol povinný uhradiť nedoplatok z ročného vyúčtovania bytu do 30 dní od doručenia vyúčtovania v zmysle čl. IV. bod 10. zmluvy o výkone správy a túto povinnosť si nespĺnil, zaviazal ho na jej úhradu. Pokiaľ žalovaný poukazoval na spotrebiteľský charakter zmluvy o výkone správy, v tejto súvislosti prvoinštančný súd poukázal na uznesenie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.04.2021,

sp. zn. 1VCdo/5/2019, v zmysle záverov ktorého pravidlá na ochranu spotrebiteľa sa uplatnia aj na zmluvy o výkone správy podľa § 8a zák. č. 182/1993 Z.z. uzavreté medzi správcovskou spoločnosťou a vlastníkmi bytov a nebytových priestorov, ktorí sú fyzické aj právnické osoby. Aj napriek nepochybnému spotrebiteľskému charakteru zmluvy prvoinštančný súd po jej posúdení nezistil existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ako to v konaní tvrdil žalovaný. Nestotožnil sa ani s námietkou žalovaného, že zmluva o výkone správy č. 141/2001 nie je pre neho záväzná z dôvodu, že nebola podpísaná oboma štatutármi. Poukázal pritom na žalobcom predloženú zmluvu, z ktorej je zrejmé, že túto podpísali obaja štatutári oprávnení v danom čase konať za žalovaného, a to P. E. Č. ako predseda predstavenstva a P. A. X. ako člen predstavenstva. Skutočnosť, že pri jednotlivých bytoch sa z dôvodu nedostatku miesta nachádza iba podpis vtedajšieho predsedu predstavenstva žalovaného (P. E. Č.), nespôsobuje podľa prvoinštančného súdu neplatnosť zmluvy. Na jej konci je totiž podpis oboch vtedajších štatutárov oprávnených konať za žalovaného za textom : „Za byty vo vlastníctve SBD BA IV súhlasí:.....“. Je tak zrejmé, že P. E. Č. ako predseda predstavenstva a P. A. X. ako člen predstavenstva ako vtedajší štatutári oprávnení konať za žalovaného prejavili súhlas s predmetnou zmluvou o výkone správy č. 141/2001 za všetky byty vo vlastníctve žalovaného. Vzhľadom na uvedené skonštatoval viazanosť žalovaného zmluvou o výkone správy a jej jednotlivými ustanoveniami. Odhliadnuc od uvedeného súd prvej inštancie považoval za účelové konanie žalovaného, ktorým dnes spochybňuje platnosť zmluvy po viac ako 20-tich rokoch od jej uzatvorenia len v záujme vyhnúť sa plateniu nedoplatkov, ktoré sám spôsobil. Napokon skutočnosť, že P. E. Č. a P. A. X. sa medzičasom stali členmi predstavenstva žalobcu a následne podpisovali ako štatutári dodatok č. 1 k zmluve o výkone správy č. 141/2001 za žalobcu nemá vplyv na platnosť zmluvy č. 141/2001 zo dňa 24.09.2001. Dodal, že zmeny v štruktúrach právnických osôb nie sú ničím výnimočným a pre súd je rozhodujúcou skutočnosťou to, či v čase podpisu zmluvy o výkone správy zo dňa 24.09.2001 boli oprávnení konať za žalovaného, keď podpisovali zmluvu o výkone správy za jednotlivé byty, čo nepochybne v danom prípade vyplýva z výpisu z obchodného registra tvoriaceho súčasť spisového materiálu. V intenciách uvedeného nedospel k záveru o neplatnosti zmluvy o výkone správy č. 141/2001.

3. Vo vzťahu k uplatnenej zmluvnej pokute vo výške 0,05% denne dospel k záveru o jej primeranosti. Poukázal na obsah a účel tohto zabezpečovacieho právneho prostriedku. V zmysle čl. IV. bod 11. zmluvy o výkone správy bola pre prípad neuhradenia preddavkových platieb alebo ich časti, ako aj platieb vyplývajúcich z vyúčtovania alebo ich časti v termíne splatnosti dojednaná zmluvná pokuta vo výške 0,05% denne z dlžnej sumy za každý započatý deň omeškania až do zaplatenia, ktorá podľa prvoinštančného súdu neodporuje dobrým mravom. V tomto smere poukázal aj na právny záver vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.12.2019, sp. zn. 8Co/136/2019, ktorý v obdobnom spore vyslovil, že: „Dohodnutú výšku zmluvnej pokuty nemožno z hľadiska prípadného rozporu s dobrými mravmi posudzovať izolovane, avšak je nevyhnutné vždy prihliadnuť na všetky okolnosti veci, okrem samotnej výšky predovšetkým na význam zabezpečenej povinnosti a intenzitu porušenia povinností zo strany subjektu, ktorému má povinnosť úhrady zmluvnej pokuty vzniknúť. V danom prípade bola zmluvná pokuta dohodnutá ako zabezpečovací inštitút pre prípad omeškania s úhradou preddavkových platieb i nedoplatkov z vyúčtovania. Je potrebné zdôrazniť, že povinnosť úhrady preddavkov a nedoplatkov jednotlivými vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, je jednou z najdôležitejších povinností každého vlastníka bytu a nebytového priestoru. Uskutočňovanie predmetných úhrad a s tým bezprostredne súvisiaci dostatok peňažných prostriedkov na prevádzkovom fonde bytového domu je totiž podmienkou zabezpečenia dodávky jednotlivých služieb, ktoré sú nevyhnutné na samotné užívanie jednotlivých bytov a nebytových priestorov (najmä dodávka vody, tepla a tiež elektrickej energie do spoločných priestorov), pričom mimoriadne významné sú v tomto smere nielen úhrady preddavkov ale aj včasné úhrady nedoplatkov jednotlivých vlastníkov. Bez takýchto úhrad, uskutočnených jednotlivými vlastníkmi riadne a včas, správca bytového domu nie je objektívne schopný zabezpečiť dodávku služieb, a to nielen pre byt toho, kto je so zaplatením nedoplatkov z vyúčtovania alebo zálohových platieb v omeškaní, avšak aj pre všetkých ostatných vlastníkov. Z uvedeného dôvodu je podľa názoru odvolacieho súdu plne na mieste, aby riadne a včasné splnenie povinnosti vlastníka uhrádzať preddavky a uhradiť nedoplatky vzniknuté z vyúčtovania bolo zabezpečené zmluvnou pokutou, a to vzhľadom na mimoriadny význam predmetnej peňažnej povinnosti aj s dennou sadzbou 0,1% z dlžnej sumy (36,5% ročne), keď každý deň omeškania s úhradou môže mať značný vplyv na schopnosť zabezpečiť riadnu dodávku plnení nevyhnutných na užívanie jednotlivých bytov a nebytových priestorov (pri ktorých je správca, ako je všeobecne známe, tiež povinný uhrádzať preddavky jednotlivým dodávateľom).“ S uvedeným právnym názorom sa prvoinštančný súd plne stotožnil. Uviedol, že sporové strany si v zmluve o výkone správy dohodli pre prípad porušenia zmluvných povinností zmluvnú pokutu

vo výške 0,05% za každý deň omeškania s povinnosťou úhrady preddavkových platieb ako aj platieb vyplývajúcich z vyúčtovania, pričom zo sumárnej analýzy platieb predloženej žalobcom je zrejmé, že žalovaný si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy ako aj zo zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov riadne a včas neplnil, v dôsledku čoho sa dostal do omeškania. S ohľadom na význam zabezpečovanej povinnosti žalovaného ako vlastníka riadne a včas uhrádzať preddavky a nedoplatky, potom podľa názoru prvoinštančného súdu nie je v danom prípade dojednanie zmluvnej pokuty vo výške 0,05% za každý deň omeškania v rozpore s dobrými mravami, nie je neplatné ani z iného dôvodu a nepredstavuje ani neprijateľnú zmluvnú podmienku, a preto žalovanému v dôsledku omeškania vznikla povinnosť predmetnú zmluvnú pokutu uhradiť. Pokiaľ ide o samotnú výšku vyčíslennej zmluvnej pokuty, túto žalobca vypočítal v sume 256,04 eura tak, ako to vyplýva z podrobného vyčíslenia nachádzajúceho sa na č. I. 126 súdneho spisu. Žalovaný po zmene žaloby nespochybňoval tento spôsob výpočtu zmluvnej pokuty, namietal len to, že žalobca nemá nárok na zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne. Napokon z vyčíslenia zmluvnej pokuty predloženého žalobcom považoval za zrejmé, z akých súm jednotlivých mesačných zálohových platieb je zmluvná pokuta vypočítaná, pričom zálohová platba bola v zmysle zmluvy o výkone správy splatná posledný deň predchádzajúceho mesiaca, v dôsledku čoho sa počiatok omeškania s tou - ktorou mesačnou zálohovou platbou rátať od prvého dňa príslušného nasledujúceho kalendárneho mesiaca (napr. za obdobie 01/2020 bola mesačná zálohová platba splatná dňa 31.12.2019, žalovaný sa do omeškania dostal dňom 01.01.2020, od toho okamihu začal žalobca počítať zmluvnú pokutu z príslušnej mesačnej zálohovej platby). V intenciách uvedeného žalovaného súd prvej inštancie zaviazal na zaplatenie istiny vo výške 2.046,96 eura spolu s vyčíslenou zmluvou pokutou vo výške 256,04 eura a zmluvou pokutou vo výške 0,05% denne zo sumy 2.046,96 eura od 09.07.2021 do zaplatenia. Vo vzťahu k okamihu omeškania v súvislosti so zmluvou pokutou počítanou z istiny 2.046,96 eura prvoinštančný súd vychádzal zo žalobcom uplatneného nároku, ktorý korešpondoval s tým, že žalovaný bol povinný zaplatiť nedoplatok na ročnom vyúčtovaní do 30 dní od jeho doručenia. Ročné vyúčtovanie za rok 2020 mu bolo doručené dňa 08.06.2021 a nedoplatok na vyúčtovaní tak bol žalovaný povinný zaplatiť do 08.07.2021. Pokiaľ tak neurobil, nasledujúci deň sa dostal do omeškania s úhradou nedoplatku na ročnom vyúčtovaní. Povinnosť na zaplatenie zmluvnej pokuty mu tak prvoinštančný súd uložil od 09.07.2021 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s 255 ods. 1 CSP a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietal, že porušenie práva na spravodlivý proces zakladá arbitrálne a vnútorne protirečivé odôvodnenie rozsudku vo viacerých častiach. Poukázal na ods. 13 odôvodnenia v súvislosti s ktorým namietal, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnutý dôkaz riadne podpísanou zmluvou o výkone správy č. 141/2001 zo dňa 24.09.2001 - 14 strán, potrebnou na zistenie rozhodujúcej skutočnosti, a to jej riadneho podpisu za žalovaného. Poukázal na to, že podľa výpisu z obchodného registra je štatutárnym orgánom žalovaného predstavenstvo, spôsob konania v mene družstva: za predstavenstvo koná navonok predseda a podpredseda družstva alebo iný poverený člen predstavenstva, predsedu počas jeho neprítomnosti zastupuje pri rokovaní predstavenstva podpredseda a právne úkony predstavenstva, pre ktoré je predpísaná písomná forma, podpisujú za družstvo vždy dvaja členovia predstavenstva. Zotrval preto na skutočnosti, že zmluvu o výkone správy č. 141/2001 zo dňa 24.09.2001 za žalovaného ako vlastníka podpísala jedna osoba, a to bez ohľadu na nedostatok miesta, keď podpis P. Č. je v polovici príslušného riadku a druhý podpis štatutára by sa vedľa podpisu P. Č. bez problémov zmestil, ako aj bez ohľadu na počet bytov - v konkrétnej zmluve ide o 15 podpisov druhého štatutára. Za nesprávnu tak označil interpretáciu prvoinštančného súdu uvedenú v ods. 28 odôvodnenia, keď uviedol, že sa nestotožnil s námietkou, že zmluva o výkone správy nebola podpísaná oboma štatutármi. Zdôraznil, že v celom konaní namietal, že z dôvodu absentujúceho podpisu nie je pre neho záväzná „dohodnutá zmluvná pokuta“. V ďalšom prvoinštančnom súde vytkol, že nezistil, či a kedy podpisy P. Č. B. P. X. ako štatutárnych zástupcov žalovaného boli k zmluve o výkone správy zo dňa 24.09.2001 pripojené. Aj naďalej zotrval aj na tvrdení, že podpisy štatutárnych zástupcov žalovaného sa nevyskytujú v zmluve, ale ani na priloženej strane, ktorá nie je očíslovaná, nie je dátumovaná a nie je uvedený ani objekt bytového domu a nie je uvedené ani za ktoré byty vo vlastníctve žalovaného P. Č. B. P. X. túto „priloženú stranu“ podpísali. Zvlášť vzhľadom na skutočnosť, že strany citovanej zmluvy sú číslované od strany č. 1/14 po stranu č. 14/14 uviedol, že pokiaľ by podpisy štatutárov žalovaného boli realizované v „aktuálnom čase vzniku zmluvy“, nič by nebránilo správcovi, teda žalobcovi, riadne očíslovať aj túto „poslednú stranu zmluvy o výkone správy“. Naopak napriek uvedenému súd prvej

inštancie v ods. 28 odôvodnenia uviedol, že na konci zmluvy je totiž podpis oboch vtedajších štatutárov oprávnených konať za žalovaného za textom: „Za byty vo vlastníctve SBD BA IV súhlasí...“ Je teda zrejmé, že P. E. Č. ako predseda predstavenstva a P. A. X. ako člen predstavenstva ako vtedajší oprávnení štatutári oprávnení konať za žalovaného prejavili súhlas so zmluvou o výkone správy č. 141/2001 za všetky byty vo vlastníctve žalovaného. Z uvedeného vyvodil viazanosť žalovaného spornou zmluvou. V ďalšom namietal, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.12.2019, sp. zn. 8Co/136/2019 bolo vydané ešte pred prijatím uznesenia veľkého senátu NS SR zo dňa 28.04.2021, sp. zn. 1VCdo/5/2019, na ktoré poukazoval prvoinštančný súd. K samotnej výške zmluvnej pokuty uviedol, že táto síce nie je zákonom limitovaná, nemôže však byť v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. V čl. IV bode 11 Zmluvy o výkone správy č. 141/2001 zo dňa 24.09.2001 dojednaná zmluvná pokuta vo výške 0,05% z dlžnej sumy za každý započatý deň omeškania až do dňa zaplatenia je podľa žalovaného v rozpore s § 3 Občianskeho zákonníka, keďže predstavuje úrok vo výške 18,25% ročne. V takejto výške dohodnutú zmluvnú pokutu považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Bol toho názoru, že žalobcovi v súvislosti s omeškaním žalovaného s úhradou nedoplatkov z jednotlivých mesačných platieb za január 2020 až december 2020 prislúcha len nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania vo výške 5% ročne z dlžných čiastok.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu doručenom súdu dňa 18.10.2022 žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako právne a vecne správny potvrdiť a žalovaného zaviazat' k náhrade trov odvolacieho konania. Uviedol, že sa nestotožňuje s hodnotením skutkového stavu vyjadreným v podanom odvolaní a má za to, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku zodpovedajúcim spôsobom vysporiadal so všetkými právne a skutkovo relevantnými otázkami a skutočnosťami a náležitým spôsobom rozhodnutie aj odôvodnil. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že žalovaný označil za porušenie práva na spravodlivý proces arbitrárne a vnútorne nepresvedčivé rozhodnutie, ktorý však v odvolaní bližšie neodôvodnil a nekonkretizoval. Má však za to, že neexistujú žiadne pre odvolanie relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali existenciu daného odvolacieho dôvodu. Rovnako žalovaný nekonkretizoval ani akú inú vadu malo mať konanie, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a podľa žalobcu k takejto vade v postupe prvoinštančného súdu, ktorá by mohla ovplyvniť správnosť rozhodnutia, ani nedošlo. K namietanému nevykonaniu dokazovania uviedol, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania je v zmysle § 185 ods. 1 CSP vždy vecou súdu. V tejto súvislosti dal do pozornosti právne závery vyslovené v uznesení NS SR zo dňa 11.01.2011, sp. zn. 5Cdo/247/2010, v zmysle ktorých ak v priebehu konania súd nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania, lebo to nemožno považovať za odhätie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení. Žalovaný namietal nevykonanie dokazovania vyžiadaním originálu zmluvy o výkone správy č. 141/2001 zo dňa 24.09.2001 za účelom zistenia, či bola táto zmluva alebo nebola za žalovaného ako vlastníka bytov riadne podpísaná. Žalobca je však toho názoru, že aj keby bol tento dôkaz súdom pripustený, nebol by spôsobilý preukázať tvrdenia žalovaného, t. j. skutočnosť, že zmluvu podpísala iba jedna osoba, resp. či bola alebo nebola za žalovaného riadne podpísaná. Žalovaný totiž nespochybňoval pravosť podpisu člena (členov) predstavenstva žalovaného, ale skutočnosť, že zmluvu podľa jeho názoru podpísala iba jedna osoba. Uvedené tvrdenia však logicky nie je možné preukázať originálom predmetnej zmluvy a iný návrh na dokazovanie v tomto smere žalovaný v konaní neprodukoval. Aj naďalej žalobca zotrval na tvrdení, že domnienky žalovaného o tom, že ide o „pripojenú či priloženú stranu“ k zmluve o výkone správy a poukazovanie na formálne nedostatky zmluvy (číslovanie strán, chýbajúci dátum, chýbajúce označenie objektu bytového domu či údaj, za ktoré byty vo vlastníctve žalovaného štatutári „priloženú stranu“ podpisovali) sú iba účelovým a ničím nepreukázaným tvrdením žalovaného v snahe vyhnúť sa povinnosti úhrady zmluvnej pokuty, ktorá z predmetnej zmluvy vyplýva pre všetkých vlastníkov (nielen pre žalovaného). Žalobca s poukazom na úplný výpis z obchodného registra žalovaného zotráva na názore a stotožňuje sa so súdom prvej inštancie, že v danom čase bola zmluva o výkone správy riadne podpísaná vtedajším predsedom predstavenstva žalovaného a vtedajším členom predstavenstva žalovaného a s ohľadom na uvedené je platná a záväzná pre žalovaného v celom jej rozsahu a celým svojím obsahom. Súd prvej inštancie preto správne nepovažoval túto námietku za dôvodnú. Konanie žalovaného, ktorým v súčasnosti po viac ako 20-tich rokoch od uzavretia zmluvy spochybňuje jej platnosť, označil výslovne za účelové, keďže žalovaný nikdy nevyužil svoje právo vlastníka obrátiť sa na príslušný súd vo veci posúdenia platnosti hlasovania, resp. samotnej zmluvy o výkone správy. Argumentáciou, že pre absenciu druhého podpisu nie je pre neho záväzná dohodnutá zmluvná pokuta, vytvára žalovaný absurdnú situáciu, keď by sa v bytovom dome vytvorili dve skupiny vlastníkov, jedna viazaná zmluvou a druhá nie. Ak by súd akceptoval

takýto názor žalovaného, potom by si žalovaný ad absurdum mohol vyberať, ktoré ustanovenia sú pre neho záväzné a ktoré nie, lebo ich „nepodpísal“, čisto podľa jeho ľubovôle. Takýto stav by však nebol ani fakticky ani právne akceptovateľný. Žalovaný od uzavretia zmluvy túto akceptoval, ako vlastník z nej prijímal plnenia, dlhodobo si však neplnil svoje finančné záväzky z nej vyplývajúce, prípadne ich plnil len v sume a v čase, ktoré mu vyhovovali. K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci a použitia záverov rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/136/2019 zo dňa 17.12.2019, t. j. pred vydaním rozhodnutia veľkého senátu NS SR sp. zn. 1VCdo/5/2019 zo dňa 28.04.2021, uviedol, že aj túto námietku považuje za irelevantnú a nedôvodnú, a to najmä z dôvodu, že žalovaný vo vzťahu k tejto námietke vo svojom odvolaní nič bližšie neuvádza. Neuvádza žiaden dôvod ani argumentáciu, ktorými by spochybnil postup súdu prvej inštancie, resp. správnosť právneho posúdenia prejednávanej veci a v podstate konštatuje iba časovú postupnosť vydania uvedených rozhodnutí. Vzhľadom k tomu, že každé z citovaných rozhodnutí sa týka iných právnych skutočností, keď uznesenie veľkého senátu NS SR sa týka otázky spotrebiteľského charakteru zmluvy o výkone správy a citované rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sa týka prejudiciálneho rozhodnutia o neprijateľných zmluvných podmienkach, keď súd v ňom posudzoval rozpor výšky zmluvnej pokuty s dobrými mravmi a bez ohľadu na charakter zmluvy (spotrebiteľský, resp. nespotebiteľský) zmluvnú pokutu vo vyššej sadzbe nepovažoval za neprimeranú. Poukázal na to, že rozhodovacia prax vyšších súdnych autorít má za to, že rozhodnutia súdov (Krajského súdu v Nitre, Banskej Bystrici a v Bratislave), ktoré ani zmluvnú pokutu vo vyššej sadzbe nepovažovali za neprimeranú, nie sú v rozpore s názorom prezentovaným v uznesení veľkého senátu NS SR. V týchto rozhodnutiach bola analogicky riešená otázka primeranosti výšky zmluvnej pokuty vo vzťahoch správca - vlastník bytu, pričom súdy ani vyššiu zmluvnú pokutu nepovažovali a nepovažujú za takú, ktorá by bola v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 OZ, či v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 OZ. Právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, na ktoré prvoinštančný súd poukazuje, a s ktorého právnym názorom sa plne stotožňuje, nie je preto v rozpore s právnym názorom prezentovaným v označenom uznesení veľkého senátu NS SR. Žalobca sa plne stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie týkajúcim sa neexistencie neprijateľných zmluvných podmienok, ako aj dôvodnosti uplatnenia zmluvnej pokuty v rozsahu a vo výške priznanej v napadnutom rozhodnutí.

6. Žalovaný v súdom stanovenej lehote odvoláciu repliku nedoručil.

7. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery, na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia a vec správne právne posúdil. Zároveň prvoinštančný súd svoje úvahy, ktoré ho viedli k vyhodnoteniu žaloby ako plne dôvodnej, odôvodnil riadne, zrozumiteľne, presvedčivo a v súlade s požiadavkami kladenými ust. § 220 ods. 2 CSP a nakoľko sa odvolací súd s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Žalovaný v odvolaní neprezentoval žiadne relevantné argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a subjektívna nespokojnosť žalovaného s rozhodnutím nemôže byť sama o sebe dôvodom pre spochybnenie jeho vecnej správnosti. Pre zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia a v reakcii na odvoláciu argumentáciu odvolací súd doplní nižšie uvedené.

8. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces možno rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v jeho faktickej komisívnej alebo omisívnej činnosti predchádzajúcej vydaniu rozhodnutia, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP však nezakladá každé porušenie procesného postupu súdom, ale len takej intenzity, kedy dôjde k vylúčeniu sporovej strany z realizácie jej procesných oprávnení, a ktorý marí možnosť jej aktívnej účasti na konaní, napr. porušenie práva na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nepredvídateľnosť rozhodnutia, nezachovanie rovnosti strán v konaní, práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, porušenie práva na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae a iné (porovnaj napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/6/2014, sp. zn. 3Cdo/38/2015, sp. zn. 5Cdo/201/2011, sp. zn. 6Cdo/90/2012). Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je pritom odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé

odôvodnenie spôsobu rozhodnutia, ktoré sa vysporiada i s jeho špecifickými námietkami. V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti pripomína, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí tak dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (viď napr. Ruiz Torija c/ a Španielsko z 09. 12. 1994, séria A, č. 303-A, Hiro Balani c/a Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c/a Grécko z 29.05.1997, Higgins c/a Francúzsko z 19.02.1998 a iné). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Žalovaný okrem iných namieta existenciu aj tohto odvolacieho dôvodu s poukazom na arbitrárne a vnútorne protirečivé odôvodnenie napadnutého rozsudku vo viacerých častiach. Bližšie však nekonkretizoval v čom vidí arbitrárnosť a vnútornú protirečivosť napadnutého rozhodnutia a odvolací súd je zhodne so žalobcom toho názoru, že táto odvolacia námietka je neopodstatnená a v postupe prvoinštančného súdu odvolací súd neidentifikoval nielen porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ale ani existenciu žiadnej vady, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie v danej veci, ako ďalší odvolací dôvod všeobecne namietaný žalovaným. V odôvodnení súd prvej inštancie výstižne, zrozumiteľne, logicky a zároveň vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetlil svoje úvahy, ku ktorým dospel a dôsledne sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovaného prezentovanými v danom konaní. Argumentácia súdu nie je nekoherentná, t. j. rozhodnutie je konzistentné a úvahy prezentované prvoinštančným súdom odôvodňujú ním prijatý záver.

9. K odvolacím dôvodom uvedeným v § 365 ods. 1 písm. e) a f) CSP (nevykonanie žalovaným navrhnutého dokazovania na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne skutkové zistenia) odvolací súd uvádza, že vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaných dôkazov, ako aj prípustnosti ich vykonania prináleží súdu, ktorý nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania (§ 185 ods. 1 CSP). Súd je tým subjektom, ktorý v spore určuje, čo sa bude dokazovať, ako bude dokazovanie prebiehať, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré dôkazy vykoná. Ústavný súd SR opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky stranou navrhované dôkazy (napr. uznesenia zo dňa 08.10.1997, sp. zn. I. ÚS 64/1997, zo dňa 18.12.1997, sp. zn. I. ÚS 98/1997, zo dňa 31.08.2004, sp. zn. IV. ÚS 252/2004). Nevykonanie dôkazov je však súd z hľadiska nárokov kladených na meritórne rozhodnutie povinný v zmysle § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. Spravidla súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú spôsobilé preukázať skutočnosti predpokladané skutkovou podstatou príslušnej právnej normy, t. j. rozhodné pre hmotnoprávne posúdenie veci, príp. dôkazy smerujúce k preukázaniu skutočnosti už preukázanej iným dôkazom. Súd musí pristupovať k vyhodnocovaniu návrhov na vykonanie dokazovania citlivo a zodpovedne, nakoľko rozsah dokazovania má vplyv nielen na výsledok sporu, ale aj dĺžku konania a nemal by viesť k neúmernému predlžovaniu konania a oddialovaniu stavu právnej istoty. Musí pritom dbať na to, aby nevyklúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený stranou sporu, ak tento nebude preukázaný iným dôkazom. Ak by súd vylúčil z dokazovania takýto dôkaz spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia, a ktorého vykonanie by bolo prípustné, zakladalo by to odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. e) CSP, nakoľko takýmto postupom by súd sťažil dôkaznú pozíciu sporovej strany, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želanej a nožnej miery zistenia skutkového stavu.

10. V danom prípade sa súd prvej inštancie s dôkazným návrhom žalovaného na predloženie originálu Zmluvy o výkone správy č. 141/2001 v znení jej dodatkov vysporiadal v ods. 13. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a s týmto jeho záverom sa odvolací súd rovnako stotožňuje. Pre úplnosť odvolací súd dopĺňa, že žalovaným navrhované dokazovanie predložením originálu zmluvy o výkone správy nie je spôsobilé preukázať ním tvrdené skutočnosti, a to, že zmluva, ktorej fotokópia je súčasťou súdneho spisu, nebola podpísaná oboma oprávnenými osobami. Predloženie originálu listinného dôkazu by malo predovšetkým význam v prípade záujmu o skúmanie pravosti podpisov osôb a predloženie totožného znenia zmluvy v originálnom vyhotovení sa z hľadiska argumentácie žalobcu a posúdenia veci javí ako irelevantné. Pokiaľ žalovaný namieta, že zmluva o výkone správy nebola podpísaná dvoma

osobami oprávnenými konať v jeho mene, resp. že predmetné podpisy na poslednej k zmluve pripojenej a neočíslovanej strane nemusia patriť k zmluve, mal a mohol navrhnúť dokazovanie výsluchom týchto osôb (bývalých členov štatutárneho orgánu žalovaného), ktorým by sa mohla potvrdiť alebo vyvrátiť dôvodnosť jeho argumentácie, čo však nevyužil a takéto dokazovanie v konaní pred súdom prvej inštancie nenavrhol.

11. Odvolací súd sa stotožnil aj so skutkovým záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o výkone správy č. 141/2001 bola riadne podpísaná osobou oprávnenou konať v mene žalovaného. Na podporu správnosti tohto záveru odvolací súd poukazuje na vysporiadanie sa s identickou obranou žalovaného v obdobnom spore, ktorého bol účastníkom, a to Krajským súdom v Bratislave v rozsudku zo dňa 07.06.2018, sp. zn. 1Cob/92/2017, v ktorom k zapísanému spôsobu konania za žalovaného uviedol, že je potrebné rozlišovať medzi členom predstavenstva a jeho predsedom. V kontexte celého zapísaného spôsobu konania je potom možné dedukovať, že ak nekoná predseda alebo podpredseda, môžu konať za družstvo jeho dvaja členovia. Nesprávnosť týchto právnych záverov nebola spochybnená ani na základe dovolania žalovaného proti tomuto rozsudku, ktoré Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 23.05.2019, sp. zn. 5Obdo/94/2018 odmietol.

12. Ak teda z výpisu z Obchodného registra Slovenskej republiky žalovaného vyplýva spôsob konania za žalovaného: „Za predstavenstvo koná navonok predseda a podpredseda družstva alebo iný poverený člen predstavenstva. Predsedu počas jeho neprítomnosti zastupuje pri rokovaní predstavenstva podpredseda. Právne úkony predstavenstva, pre ktoré je predpísaná písomná forma, podpisujú za družstvo aspoň dvaja členovia predstavenstva.“, je možné konštatovať, že aj keby zmluvu o výkone správy č. 141/2001 za žalovaného podpísal iba predseda predstavenstva sám, konal by v súlade so zapísaným spôsobom konania vyplývajúcim z Obchodného registra Slovenskej republiky žalovaného. Podpis vtedajšieho predsedu predstavenstva P. E. Č. sa pritom nachádzal pri všetkých bytoch vo vlastníctve žalovaného. Navyiac ako poukázal súd prvej inštancie, zmluva bola za byty vo vlastníctve žalovaného v závere podpísaná aj členom predstavenstva P. A. X. a žalovaný relevantnými dôkazmi v konaní nepreukázal opak, t. j. že by sa ich podpisy vzhľadom na neočíslovanosť poslednej strany a absenciu dátumu mali vzťahovať k inému dokumentu. Účelovo vyznieva aj spochybňovanie toho, že v texte absentuje údaj o tom, ktorých bytov sa podpis týka. Správne potom súd prvej inštancie uzavrel, že posudzovaná zmluva o výkone správy vrátane písomne dohodnutej zmluvnej pokuty je pre žalovaného plne záväzná. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že zmluva o výkone správy sa v zmysle § 14b zák. č. 182/1993 Z.z. schvaľuje nadpolovičnou väčšinou vlastníkov a v prípade dostatočného kvóra je záväzná aj pre tých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktorí ju nepodpísali alebo s ňou nesúhlasili. Rovnako je zmluvou o výkone správy v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z. (§ 8a ods. 7) viazaný aj vlastník, ktorý zmluvu nepodpísal v prípade nadobudnutia bytu do vlastníctva po podpise zmluvy o výkone správy.

13. Pokiaľ žalovaný súdu prvej inštancie vytkol, že v konaní nezisťoval, či a kedy boli podpisy P. Č. B. P. X. ako štatutárnych zástupcov k zmluve pripojené, odvolací súd odhládnuť od už uvedených právnych záverov dáva žalovanému do pozornosti, že miera možnosti súdu zistiť skutočnú pravdu je v civilnom sporovom konaní po zmene procesnoprávných kódexov výrazne limitovaná a závislá od návrhov na vykonanie dokazovania prednesených stranami sporu (tzv. princíp formálnej pravdy), na ktoré bola prenesená procesná zodpovednosť za dokazovanie. V konaní právne zastúpený žalovaný v tomto smere nenavrhol relevantné dokazovanie, avšak aj s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter sporu, ktorý v zmysle § 295 CSP umožňuje vykonať aj spotrebiteľom nenavrhované dôkazy, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, je potrebné zdôrazniť, že v zmysle právnych záverov vyslovených vo vzťahu k spôsobu konania za žalovaného v ods. 12 tohto odôvodnenia, nebolo takéto zistenie pre rozhodnutie vo veci potrebné.

14. Ako posledný odvolací dôvod žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvná pokuta vo výške 0,05% denne nie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ, a to aj so zreteľom na spotrebiteľský charakter zmluvy. Správne pri rozhodovaní o tejto otázke zohľadnil význam zabezpečovanej povinnosti a závažnosť porušenia povinnosti vlastnícka bytu riadne a včas uhrádzať mesačné preddavky a nedoplatky. Ako uviedol Krajský súd v Bratislave vo veci sp. zn. 8Co/136/2019 povinnosť úhrady preddavkov a nedoplatkov jednotlivými vlastníckymi bytmi a nebytovými priestormi v bytovom dome je jednou z najdôležitejších povinností každého vlastníka bytu a nebytového priestoru. Uskutočňovanie predmetných úhrad a s tým

bezprostredne súvisiaci dostatok finančných prostriedkov na prevádzkovom fonde bytového domu je podmienkou zabezpečenia dodávky jednotlivých služieb, ktoré sú nevyhnutné na samotné užívanie jednotlivých bytov a nebytových priestorov (najmä dodávka vody, tepla, elektrickej energie do spoločných priestorov) a mimoriadny význam možno pripísať nielen preddavkovým platbám, ale aj včasnej úhrade nedoplatkov. Bez riadneho a včasného plnenia týchto peňažných povinností vlastníckmi, správca nie je objektívne schopný zabezpečiť dodávku služieb, a to nielen pre byt toho, kto je s úhradou v omeškaní, ale aj pre všetkých ostatných vlastníkov. Každý deň omeškania s úhradou tak môže mať značný vplyv na schopnosť zabezpečiť riadnu dodávku plnení nevyhnutných na chod bytov, ako aj spoločných priestorov a zariadení bytového domu. Uvedeného si pritom musí byť dobre vedomý aj samotný žalovaný, a to vzhľadom na predmet jeho činnosti vyplývajúci z obchodného registra (vykonávanie činností tvoriacich podstatu správcovskej činnosti podľa zák. č. 182/1993 Z.z.). V intenciách uvedeného a pri správnom zohľadnení mimoriadneho významu povinnosti, zabezpečeniu ktorej má dojednaná zmluvná pokuta slúžiť (riadnu prevádzku bytového domu ovplyvňujúca platobná disciplína vlastníkov bytov a nebytových priestorov), nemožno aj podľa názoru odvolacieho súdu považovať zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne, t. j. 18,25% ročne ani za neprimeranú a rovnako pre dojednanú výšku ani za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. k) OZ. Dojednaná zmluvná pokuta pri zohľadnení uvedených skutočností prípustným a právom aprobovaným spôsobom plní sankčné aj zabezpečovacie funkcie, ktorým sa žalovaný bez vážnych a právne akceptovateľných argumentov snaží vyhnúť. Jej dojednaním pritom nie je zabezpečené plnenie povinností v prospech správcu bytového domu, ale všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorým patrí aj príjem zo zaplatených zmluvných pokút, t. j. žalobca ako správca bytového domu nemá z úhrady zmluvnej pokuty žalovaným vlastný finančný prospech. Výšku zmluvnej pokuty vyčíslenú pevnou sumou mal prvoinštančný súd preukázanú z podrobného a zrozumiteľného vyčíslenia žalobcu a táto v konaní žalovaným spochybňovaná ani nebola a rovnako sporovaný a namietaný nebol ani okamih počiatku omeškania žalovaného.

15. Vo vzťahu k primeranosti zmluvnej pokuty odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.04.2023, sp. zn. 9Co/67/2022, ktorý v spore s totožnými sporovými stranami a obdobným skutkovým a právnym základom zhodne konštatoval platnosť dojednania zmluvnej pokuty v zmluve o výkone správy pre prípad omeškania s povinnosťou pravidelne uhrádzať jednotlivé mesačné zálohové platby, jej súlad aj z pohľadu spotrebiteľskej právnej ochrany a primeranosti, pričom zmluvná pokuta bola v danom prípade v zmluve o výkone správy dojednaná vo výške 0,1% denne (t. j. 36,5% ročne), t. j. v dvojnásobne vyššej výške ako je tomu v danom prípade. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na obsahovú zhodu obrany prezentovanej žalovaným v predmetnom súdnom konaní a zhodné vyhodnotenie jej neopodstatnenosti tak prvoinštančným súdom (rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 13.01.2022, sp. zn. 40C/7/2021), ako aj odvolacím súdom (rozsudok zo dňa 27.04.2023, sp. zn. 9Co/67/2022). Akceptovateľnosť zmluvnej pokuty v zmluve o výkone správy dojednanej pre prípad rovnakého porušenia povinnosti vlastníkom bytu/nebytového priestoru vo výške 0,1% bola okrem rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.12.2019, sp. zn. 8Co/136/2019, na ktorý poukazoval prvoinštančný súd v napadnutom rozhodnutí, konštatovaná aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.07.2019, sp. zn. 15Co/139/2018, rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 26.09.2018, sp. zn. 15Co/125/2017 bola v prípade zmluvy o výkone správy akceptovaná zmluvná pokuta vo výške 0,15% denne a rozsudkami Krajského súdu Nitra zo dňa 24.10.2018, sp. zn. 25Co/392/2017 a Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 09.05.2019, sp. zn. 16Co/282/2018 bola akceptovaná zmluvná pokuta vo výške 0,05% za každý deň omeškania. Podporne v rozhodovacej praxi všeobecných súdov možno poukázať aj na uznanú prípustnosť zmluvnej pokuty dojednanej v zmluve o výkone správy vo výške 0,25% denne (rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 03.02.2010, sp. zn. 5Co/16/2010, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.02.2013, sp. zn. 17Co/37/2012).

16. Potrebné je tiež dodať, že osvojenie si právneho názoru vysloveného v rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.12.2019, sp. zn. 8Co/136/2019, na ktorý prvoinštančný súd poukazoval, a s ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd v tomto konaní, nie je v rozpore s právnymi závermi vyslovenými v uznesení veľkého senátu NS SR zo dňa 28.04.2021, sp. zn. 1VCdo/5/2019. Tak ako správne poukazoval žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, opačný záver nemožno vysloviť len zo samotného poukazu žalobcu na časovú následnosť prijatia uvedených rozhodnutí, nakoľko predmetom týchto rozhodnutí bolo posudzovanie rozdielnych právnych otázok. Súd prvej inštancie správne aj pri spotrebiteľskom charaktere zmluvy vyhodnotil zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne za súladnú s § 3 ods. 1 OZ a nepredstavujúcu neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zohľadnil pritom všetky relevantné skutočnosti a svoj záver riadne právne odôvodnil.

17. Pokiaľ žalovaný v odvolaní argumentoval tým, že žalobca má podľa neho v súvislosti s omeškaním nárok len na zákonný úrok z omeškania, odvolací súd uvádza, že zmluvná pokuta a zákonný úrok z omeškania sú dva rozdielne právne inštitúty so samostatným skutkovým základom, ktoré môžu byť v prípade omeškania uplatnené súčasne bez toho, aby sa navzájom vylučovali. V danom prípade súd prvej inštancie správne ustálil, že okrem naplnenia zákonnej dikcie ust. § 517 OZ odôvodňujúcej priznanie zákonného úroku z omeškania sú vo veci splnené aj predpoklady pre uplatnenie zmluvného záväzku na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorý nekoliduje ani so spotrebiteľskou právnou úpravou dopadajúcou na daný zmluvný vzťah a rovnako ani s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené, keď súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery, na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia a vec správne právne posúdil, odvolací súd napadnutý prvoinštančný rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).